

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, w sprawie z powództwa M. M. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4780,37 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 4589,89 zł od dnia 21 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,
2. oddalił powództwo w pozostałej części,
3. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 636,14 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe orzeczenie zaskarżyła apelacją strona pozwana w zakresie obejmującym:

1. zasądzoną kwotę 1.275 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2014 r. do dnia zapłaty,
2. zasądzoną kwotę 54,95 zł. tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych od kwoty 1.275 zł. za okres od dnia 22 października 2013 r. do dnia 20 lutego 2014 r.;

oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu za I instancję, tj. co do pkt 3. w/w wyroku.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił naruszenie:

1. przepisów postępowania mogące mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i zasądzenie na rzecz powódki odszkodowania za najem w pełnej wysokości ustalonej przez Sąd, bez uwzględnienia kwoty wypłaconej w toku likwidacji szkody przez pozwaną oraz zasądzenie odsetek skapitalizowanych w nieprawidłowej wysokości,
2. prawa materialnego, tj. art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 482 § 1 k.c. poprzez błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że pozwana opóźniła się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego w kwocie 4.420 zł i zasądzenie odsetek skapitalizowanych od tej kwoty za okres od 22 października 2013 r. do 21 lutego 2014 r., podczas gdy w dniu 22 października 2013 r. pozwana nie była już dłużnikiem powódki co do kwoty 1.275 zł.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku częściowo poprzez:

1. oddalenie powództwa w zaskarżonym zakresie,
2. zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania za I instancję wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Skarżący sformułował również wniosek ewentualny o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Ponadto skarżący wniósł o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztu opłaty sądowej i kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik pozwanego poparł wniesioną apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należyście przeprowadzonego postępowania mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

Już w tym miejscu zatem za całkowicie chybiony należało uznać podniesiony w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na braku wszechstronnego rozważenia zgromadzonego materiału dowodowego skutkujące uznaniem, że powódce należy się odszkodowanie z tytułu poniesionych przez nią kosztów najmu samochodu zastępczego w zasądzonej wysokości 4.420 zł, bez pomniejszenia ww. kwoty o kwotę 1.275 zł wypłaconą z tego tytułu powódce przez skarżącego w toku postępowania likwidacyjnego.

W myśl powołanego przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych, i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony w toku postępowania rozpoznawczego materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c.

W szczególności Sąd Rejonowy ustalił, że wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego przez skarżącego na rzecz powódki kwota 1.275 zł stanowiła zwrot kosztów poniesionych przez powódkę na wynajem samochodu zastępczego przez pierwsze piętnaście dni od daty szkody, tj. od 19 czerwca 2013 r. do dnia 3 lipca 2013 r. Okoliczność ta została przyznana przez skarżącego już w odpowiedzi na pozew, znajduje potwierdzenie w zgromadzonych dokumentach (k. 82) i nie była kwestionowana w dalszym toku postępowania.

Powódka w pozwie domagała się natomiast m.in. zwrotu przez stronę pozwaną odszkodowania z tytułu poniesionych przez powódkę kosztów najmu samochodu zastępczego za dalszy okres czasu, tj. od dnia 3 lipca 2013 r. do dnia 19 września 2013 r. w łącznej kwocie 6.665 zł wraz z odsetkami za opóźnienie.

Tak określony zakres żądania pozwu zakreśla granice okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jak również zakreśla granice obrony pozwanego oraz wyznacza zakres kognicji sądu. Zgodnie bowiem z treścią art. 321 § 1 k.p.c. sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Przepis ten daje wyraz zasadzie wyrokowania statuującej zakaz orzekania ponad żądanie, a także zasadzie dyspozycyjności, która przejawia się w tym, że sąd jest związany granicami żądania powództwa. Granice żądania powództwa określa zaś nie tylko jego przedmiot, lecz również zindywidualizowana przez powoda jego podstawa faktyczna.

W okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy, przy tak określonej granicy powództwa, pozwany mógłby skutecznie żądać uwzględnienia przez Sąd zapłaconych uprzednio na rzecz powódki kwot tylko jeśli dotyczyłyby one kosztów wynajmu przez powódkę samochodu zastępczego w okresie objętym pozwem. Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie jednak nie miała miejsca, zatem żądanie skarżącego dotyczące pomniejszenia zasądzonej przez Sąd Rejonowy z tego tytułu kwoty 4.420 zł o kwotę 1.275 zł nie może odnieść oczekiwanego skutku. Nie zmienia tego również ustalenie Sądu I instancji, zgodnie z którym żądanie pozwu dotyczące zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego za okres od dnia 19 czerwca 2013 r. do dnia 25 lipca 2013 r. nie było uzasadnione. Konsekwencją tego ustalenia było bowiem zasądzenie przez Sąd I instancji na rzecz powódki ww. kosztów najmu samochodu zastępczego za okres 52 dni, a nie za cały okres objęty żądaniem pozwu.

Z powyższych względów niezasadny jest również podniesiony w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd I instancji prawa materialnego, tj. art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 482 § 1 k.c. poprzez błędne jego zastosowanie polegające na przyjęciu, że pozwana opóźniała się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego w kwocie 4.420 zł i zasądzeniu odsetek skapitalizowanych od tej kwoty za okres od 22 października 2013 r. do 21 lutego 2014 r. Wbrew twierdzeniom apelacji, wobec braku podstaw do pomniejszenia zasądzonej z tego tytułu kwoty 4.420 zł o kwotę 1.275 zł dotyczącą kosztów najmu samochodu zastępczego w okresie nie objętym żądaniem pozwu, uznać należy, że w dniu 22 października 2013 r. skarżący w dalszym ciągu pozostawał dłużnikiem powódki w zakresie zasądzonych na jej rzecz kosztów wynajmu samochodu zastępczego i, jak trafnie stwierdził Sąd Rejonowy, w okresie od dnia 22 października 2013 r. do chwili wytoczenia powództwa opóźniał się ze spełnieniem ciążącego na nim świadczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako nieuzasadnioną.